

அண்டகோள மெய்ப்பொருள்

ஸேது ஸம்ஸ்தான மஹாவித்வானும்
பாஷா கவிசேகரநம்
அண்ணாமலைச் சருவகலாசாலைத் தமிழாராய்ச்சியாளருமாகிய
ரா. இராகவையங்கார்
எழுதியது

சென்னைத் திருவல்லிக்கேணி
ஸ்ரீ வேதவேதாந்தவர்த்தனீ மகாசபையாரால்
வேளியிடப்பெற்றது.

1934.

விலை அணை 4

ஸ்ரீ :
அண்டகோள மெய்ப்பொருள்

ஸேது ஸம்ஸ்தான மஹாவித்வானும்
பாஷா கவிச்சேகரநம்
அண்ணாமலைச் சருவகலாசாலைத் தமிழாராய்ச்சியாளருமாகிய
ரா. இராகவையங்கார்
எழுதியது

சென்னைத் திருவல்லிக்கேணி
ஸ்ரீ வேதவேதாந்தவர்த்தனீ மகாசபையாரால்
வேளியிடப்பெற்றது.

1934.

விலை அணை 4

ஸ்ரீமதே ராமா துஜாயநம :

முகவுரை

“ அண்டகோளத்தானு ” என்ற பாசரம், ‘ ஆழ்வார் சங்கத்தார்க்கு எழுதிய அகவல் ’ என்ற தலைக்குறிப்புடன், ஆழ்வார் திருநகரித் தாயவலந்தீர்த்தான் கவிராயரவர்கள் வீட்டிற்கிடைத்த ஒற்றையேட்டில் முதன்முதல் என்றொற் காணப்பட்டது. அதனை மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துச் செந் தமிழ்ப் பத்திரிகை தொகுதி 3, பக்கம் 405ல் வெளியிட்டுள்ளோன். அப் பாசரத்துக்கு அக்காலத்துப் பொருள்காண்டல் அரிதாயிருந்தமையால் ‘ இதன் பொருள் இப்போது நன்கு விளங்கவில்லை ’ என்ற குறிப்பும் ஆங்குத் தரப்பட்டுள்ளது. அப் பாசரத்தைப்பற்றி நெடுங்காலம் யான் சிந்தித்து வந்ததில், சிலவாண்டுகட்குமுன் அதன் உண்மைப் பொருள் இஃதென்பதை உணரலாயினேன்.

அப் பாசரத்தின் சொற்றொடர்ப் பொலிவீனையும், அதனு ளடங்கிய அரிய பெரிய வடமொழிப் பொருளின் மாட்சியையும் நோக்குமிடத்து அஃது ஆழ்வார் அருளிச் செயலாதற்குரிய எல்லாத் தகுதியும் வாய்ந்தது என்று சொல்லக் தடையில்லை. சங்கப்புலவர்கள் தம்மைப் பெரிதும் மதிக்கும்படி ஆழ்வார் செய்வித்த செய்தியைக் குரு பரம்பரை நூல்களும், ‘ அண்டகோளத்தானு மாரியத் தமிழா லன்று, தண்டமிழ்ச் சங்கம் வென்ற சடகோபர் ’ (கடவுள் வணக்கம், 13) என இற்றைக்குச் சில நூற்றாண்டு கட்கு முற்பட்டவராகத் தெரியும் கூடற்புராண ஆசிரியரும் கூறுவது, ஆழ்வார் அருளியதே இப்பாசரம் என்பதை வலியுறுத்தல் காணலாம்.

இவ் வரியபெரிய பாசுரத்தை யான் பலகாலும் சிந்தித்துக் கண்ட கருத்துக்களை இப்புத்தகத்தில் விளங்க விரித்துள்ளேன். என்னால் விரிய உபந்பலிக்கப் பெற்ற இப்பாசுரார்த்தத்தைக் கேட்டு மகிழ்ந்த சென்னைத் திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீ வேதவேதாந்த வர்த்தனீ மஹாஸபைபார், இந்நினைப்பலரும் அறிய வெளியிடவிரும்பியவாறு, அச்சபையின் பிரசுரமாக இஃது இப்போது வெளியிடப்பெறுகின்றது. இதனை அச்சிடற்குரிய பொருளை முன்வந்துதவிய, திருவல்லிக்கேணி: ஸ்ரீபார்த்தசாரதி சந்நிதி டிரஸ்டிகளில் ஒருவரான ராவ்பஹதூர் ஸ்ரீமான். வி. ரங்கநாதம் செட்டியார் அவர்கட்கும், அம்மஹாசபையார்க்கும் என் மனமார்த்த பெருகன்றி உரியதாகும்.

இங்ஙனம்,

ரா. இராகவையங்கார்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம :

அண்டகோள மெய்ப்பொருள்

—o—o—o—

தற்சிறப்புப்பாயிரம்

சீரண்ட கோளத் திருப்பாட்டுரையிதென
யாருந் தெளிய வியம்புகேன்—பாரிற்
தெருள்காட்டும் வேதச் செழுந்தமிழ்கா வீறன்
அருள்காட்ட மெய்மை யறிந்து.

—+—
ஆ ழ் வ ா ர்

சங்கத்தார்க்கு எழுதிய அகவல்.

- +—
- அண்ட கோளத் தாரணு வாகிப்
பிண்டம் பூத்த பேரேழி லோருமை
யீருயிர் மருங்கி னுருயிர் தோகுத்து
நித்திலத் தன்ன வெண்மணற் பரப்பில்
5. வேரும் வித்து மின்றித் தானே
தன்னிலை யறியாத் தோன்மிகு பெருமர
முவுழி முப்பழ முறைமுறை தருதலி
னென்றுண் டொண்கவை தருவது மற்றது
கல்லி னெழுந்து கடலி னழுந்தி
10. யறுகாற் குறவ னீரற விளைக்குஞ்

சேறிப்போழிற் குப்பை தருகட் போன்றுவித்
தற்கோட் டாமா வினைக்கு நாட
னவனே தலையிலி யவன்மகண் முலையிலி
தூனு மீனா ளீனவும் படாஅ

15. ளேழுவர் மூவர் சிறுவரைப் பயந்தன்
ளவளிவ ளுவளேன வறிதீல்
துவளறு காட்சிப் புலவரது கடனே.

இது 'மயர்வற மதிநலம்' அருளப்பெற்ற நம்மாழ்வார்
தங்காலத்துக் கூடலிற் குழாங்கொண்டு தமிழாராய்ந்த
நல்லிசைப்புலவர்க்கு எழுதியருளிய திருப்பாசரம் என்-
பது, கூடலழகர்புராணத்தில் "அண்டகோ ளத்தாரென்னு
மாரியத் தமிழா லன்று, தண்டமிழ்ச் சங்கம் வென்ற சட-
கோபர்" என வருங்கடவுள்வணக்கப்பாடலால் (13) துணிய
லாகும்.

இதன் பொருள்.

1. அண்டகோளத்து ஆரணு ஆகி என்பது அண்டகோளத்
தினுடைய அரிய அணு வளர்ந்து என்றவாறு.

ஆகல்-வளர் தல் : பரிணமித்தல்; வளர்தற்குக் காரண
மாகிய ஊழினை "ஆகலூழ்" (திருக்குறள்-372) என்பதனை
லறிக. பின்னும் பிரிக்கப்படாத பரமானு என்பதறிய
ஆரணு என்றார். பரமானு இரண்டு கொண்டது அணு
என்பது வடநூற் கொள்கை (பாகவதம்). அண்டகோளத்து
ஆரணு-அண்டகோளமாகிய பிரபஞ்சத்தின் இறுதி
யம்சமாகிய பரமானு. அஃது ஆகி என்றது அஃது அண்ட
கோளமாக வளர்ந்து எ-று. ஆலின் வித்து வளர்ந்து என்-
றால் ஆலின்வித்து ஆலாக வளர்ந்து என்று பொருளாதல்
போல இதுநையுங் கொள்க. பிரபஞ்சத்தின் இறுதிநிலை

(இதுவே படைப்பிற்கு முன்னிலையுமாகும்) பரமர்ணுவே
என்பதை ஸ்ரீபாகவதம் ௩-ஆம் ஸ்கந்தம் (கக-க) "பிர
பஞ்சத்தின் இறுதியமிசம் பரமானு என்றறியப்படுவது"
என விளக்கியவாற்றான் உணர்க. ஷட ௩-ஆம் ஸ்கந்தம்
கக-ஆம் அத்தியாய முடிவில், "ஐம்பது யோசனை அகல
முள்ளதும் மேன்மேலும் பதின்மடங்கு அநிகமுள்ள விசே
ஷண முதலியவற்றால் வெளியிற் சூழ்ந்ததுமாகிய இவ்
வண்டகோசமும் இன்னும் மற்றுமுள்ள பல்கோடி யண்டங்
களும் எந்த வஸ்துவினிடம் பிரவேசித்துப் பரமானுவாகக்
காணப்படுகின்றனவோ அந்த வஸ்துவைக் காரணங்கட்
கெல்லாம் காரணமெனவும், புருஷனும் மஹாத்மாவுமாகிய
விஷ்ணுவின் ஸ்வரூபமெனவும், அக்ஷரமாகிய பரப்பிரமம்
எனவுங் கூறுகின்றனர்" என வருதலான் இதனுண்மை
நன்கறிப்பிடும். பலகோடி அண்டகோள வரிசைகளும்
பாதெய்வத்தினிடம் பரமானுவாக ஒடுங்கிக்கிடந்து பின்
அவன் ஸங்கல்பத்தாற் பரிணமித்து அவ்வண்ட வரிசை
யாதலையே இங்குக் குறித்தா ரென்பது ஜகத்காரண
மாகப் பரப்பிரமத்தைக் கூறுதல்கொண்டு எளிதிலறியப்
படும். 'ஆகி' என்று பரிணமித்தல் கூறுதலான் இவ்வாரணு
உயிரணு ஆகாமை நன்கறியலாகும். பிரபஞ்சமாகிய பரமா-
ணுவக்குப் பரிணாமம் உள்ளதல்லது, அணுவாகிய ஆத்மா
விற்கு அஃதில்லாமை தெனிக. 'அண்டகோளத்து ஆரணு'
என்புழி அத்துச்சாரியை "காமத்துக் காழில்கனி" (திருக்
குறள்-1191) என்புழிப்போல அவ்வழிச்சாரியையாகக்
கொண்டு அண்டகோளமாகிய அரிய அணு எனினும் இழுக்
காது. ஆகிப் பூத்த மரம் என இயையும்.

2. பிண்டம் பூத்த பேரேழி லோருமை என்பது சராசர
ரூபமான பிராணிகள் மலர்தற்குக்காரணமான பெருமை
யோடு கூடிய நலத்தையும் ஏகத்வத்தையுமுடைய எ-று.

ஆகிப்பூத்த பேரெழில் ஒருமை மரம் என இயைக்க. பூத்தமரம் என்பது பூத்தற்குக்காரணமான மரம் என்றவாறு; “தாழ்ந்த இயல்பின்மை” (திருக்குறள்-903) “நிற்புகழ்ந்த யாக்கை” (பதிற்றுப்பத்து. 44, 8) என்புழிப்போல. பிண்டம்—சராசரப்பிராணிகளின்தொகுதி. இவ்வாழ்வார் பரதெய்வத்தைத் தொன்மிகுபெருமரம் என்று வருசூழ்மாச உருவகப்படுத்துகின்றாராதலின், அதற்கிணைய வருசூழ்மாரியத்தாற் பூத்தஎன்று ஏகதேசரூபகமுகத்தாற் பிராணியஸூதாயத்தை மலர்களாக்கினார். ஸ்ரீ ஸஹஸ்ர நாமத்தில் “புஷ்பஹால:” என்னுந் திருநாமத்திற்கு ஸ்ரீசங்கர பகவத்பாதர் “பூவரும்பு மலர்வதுபோலப் பிரபஞ்சரூபமாக மலர்பவன்” என்று பொருள் கூறினார். இதனாற் பூத்தது பிரபஞ்சரூப மென்று துணியலாகும். பெருமை-பரமானுவை அண்டபிண்ட ரூபமான பிரபஞ்சமாக்கிச் செயற்கரிய செய்யும் ஸங்கல்ப விசிஷ்டனாதற் றன்மை. இதனாற் பரதெய்வத்தின் ஸங்கல்ப விசிஷ்டவேஷமே உலகிற்கு நியித்தகாரணமாதல் காட்டிய வாரும். எழில் - ஞானசக்தியாதி எல்லா நலங்களும்: “எழிலளந்தங் கெண்ணற் கரியானை” (மூன்றாந்திரு. 3) என்று பணிப்பார். [“பூ நலம்” (பரிபாடல்-16) என்புழிப் பரிமேலழகர் பூவினாகிய ஆழகு எனப் பொருள் கூறலானு முணர்க.] இதனாற் பரதெய்வத்தின் ஞான சக்தியாதி விசிஷ்டவேஷமே உலகிற்கு ஸஹகாரிகாரணமாதல் காட்டிய வாரும். ஒருமை-அவ்வண்ட பிண்ட ரூபமான பிரபஞ்சத் தோடு கலந்தொன்றுபுள்ள தன்மை. இதனாற் பரதெய்வத் தின் சித்சித்விசிஷ்டவேஷமே உலகிற்கு உபரதான காரண மாதல் காட்டியவாரும். இங்ஙனம் திரிவித காரணமும் பர தெய்வமேயாகுமென்பது தோன்றப் பேரெழிலொருமை

யால் விசேடித்தார். பூத்த மரம் என்புழிப் பூத்த பெருமை யும் எழிலும் ஒருமையும் மரத்தின்கண்ணே நிலைபெறுத லெளிதி லுணராத் தரும். மரத்தின் அவயவமாகிய கொம்பு, இலை, பூ, காய், கனி முதலிய எவையும் மரத்தின்வேறுகாத் தன்மையால் ஒருமை நன்கறியலாகும். இவ்வொருமை யினையே சம்பநாடர்

“அம்போ ருகளு ரானு ரதியார்

எம்போ லியரென் னுறினென் பலவாம்

கொம்போ டடையுக் கனிகா யெனினும்

வம்போ மரமொன் றெனும்வா சகமே.”

(இராமா. இரணியன்வதை, 111)

என்பதனால் இனிது விளக்கினார். இவர்க்கு இவ்வாழ்வாருடைய இத்திருப்பாட்டு நோக்கென்பதும் பொருந் தும். “சங்கக் குவடிற் குத்திய மாறப் பெயர்க்கொலை யானை” எனச் சடகோபரந்தாதியில், ஆழ்வார் சங்கம் வென் றருளிய செய்தியை வெளியிடுதலான் இஃது உணரலாம். ஸ்ரீ பாசுவதம் “தருவினடியில் நீர்விடுவது அதன் கொம்பு கிளைகட்கு எங்ஙனமாகுமோர், அங்ஙனமே விஷ்ணுவின் ஆரா தனம் எல்லாப் பிராணிகட்கும் பயன்படுவது” (அத்-நு-சக), என்று கூறுதலான், மாமும் கிளைகளும்போலப் பரதெய்வ மும் பிராணிகளு முண்மை நன்கறிந்துகொள்க. இந்தப் பாகவதத்தாற்கருதிய ஒருமைபையே ஆழ்வார் திருவுளம் பற்றினாரென்பது, பூத்த என்னும் வினையாற் பிண்டங்களை மலர்களாக்கியதனாலும், அம்மலர்களை யுண்டாக்கிப் பரி பாஸிக்குநிலையில் மலரின்வேறுகாத மரமாகப் பரதெய்வத் தை உருவகப்படுத்தியதனாலும் இனிது துணியலாம். இவ்வொருமை சக்யபரசக்யபாவாதி ஸம்பந்தத்தாலுள்ள தாவ தல்லது ஸ்வரூபஐக்யமாகாமை உய்த்துணர்ந்துகொள்க.

“பாரிடமாவானுந் தான்” (சஉ) என்னும் பெரியதிருவந்தாதித் தொடர்க்குப் பெரியவாச்சான் பிள்ளையாசிரியர் “ரக்ஷய ரக்ஷக பாவாதி ஸம்பந்தத்தால் ஐக்யம்; ஸ்வரூபத்: அன்று” என்றரைத்தவாற்றான் உணர்க. ரக்ஷகத்தவத்தை இனிது நிறைவேற்றவே எங்குங்கலந்துறைதலை மேற்கொண்டனன் இறைவன் என்ப.

3. ஈருயிர் மருங்கின் ஆருயிர் தொகுத்து என்புழி, ஈருயிர் மருங்கின் என்பது இருவகைப்பட்ட உயிர்களின் பக்கத்தில் எ-று.

மோகநாதந்தத்திற்கு உபகாரமாகிய தெய்வ ஸம்பத்தையுடைய உயிர் என்றும், ஸம்ஸார பந்தத்திற்கு உபகாரமாகிய ஆஸூரஸம்பத்தை யுடைய உயிரென்றும் வகுக்கப்பட்ட இருவகை உயிர்களின் பக்கலில் என்று கொள்க. ஸ்ரீகீதை பதினாறாம் அத்தியாயத்தில் “இவ்வுகிற் பிராணிகளின் ஸ்ருஷ்டி, தேவர்களின் ஸ்வபாவ முள்ள தென்றும், ஆஸூரர்களின் ஸ்வபாவமுள்ளதென்றும் இருவகைப்படும்” என்று பகவான் அருளிச்செய்ததை ஈண்டைக்கு நோக்கிக் கொள்க. இனி ஈருயிரென்றது ஸ்ரீகீதை வழாம் அத்தியாயத்தில் பகவானைத் தொழாரும் தொழுவாரும் மாகிய ‘துஷ்க்ருதிந: ஸூக்ருதிந:’ என்று கூறப்பட்ட இருவகை உயிர்களை எனினுமாம். தொழாராகிய துஷ்க்ருதிந: நராதமர், மாயை கவர்ந்த மதியினர், ஆஸூரஸ்வபாவ முள்ளவர், மூடர் என நால்வகையினர் எனவும், தொழுவாராகிய ஸூக்ருதிந: ஆர்த்தன், ஜிஜ்ஞாஸு, அர்த்தார்த்தி, ஞானி என நால்வகையினர் எனவும், இவருள் ஞானி அத்தயர்த்த பிரியனான மேன்மையனெனவும், அப் பெருந்தகையோன் கிடைத்தற்கரியோனெனவும், அவனே ஸர்வம்

வாஸுதேவனென்னும் ஞானவான் எனவும் அருளிச் செய்தலால் தொழாரும் தொழுவாரும் மாகிய இருவகை உயிர்களின் பக்கலில் என்றாலும் பொருந்தும்.

‘ஆருயிர் தொகுத்து’ என்றது கிடைத்தற்கரிய உயிர்களாகிய தெய்வஸம்பத்து நிறைந்த ஞானிகளாகிய பரமைகார்த்திகளைத் தன்னடிமீழலிற் குழாங்கொளச் செய்து என்றவாரும். ஆருயிர்—“ஸமஹாத்மா ஸூதர்ல்லப:” (வலஹாத்மா ஸூதர்ல்லப: 10) என்றபடி தனக்குங் கிடைக்கரிய மஹாத்மாக்கள். எ-று. வாஸுதேவ தருச்சராயையை விட்டுப் புறம்போகாத பெருந்தகையார் அவரே என்க. மஹாத்மர் என்பதே ஆருயிர் எனப்பட்டதெனினும் ‘பொருந்தும். தொகுத்து’ என்றதனால் கிடைத்தற்கரிய இப்பரமைகார்த்திகளைத் தன்னடிமீழலில் திரள்வித்தது பகவத்ப்ரயத்ந மென்று காட்டியவாறு. ப்ருஹ்மஸூத்ரபாஷ்ய முடிவில் “அத்யர்த்தப் பிரியம் ஞானிநம் லப்த்வா” (சுத்யுய-வ்ய-யஜ்ஞாநிந-யஜ்ஞாநி-ஸூஹாஷ்ய) (இவ்வளவென்று சொல்லற்கரிய ப்ரீதியுடையனாகிய ஞானியைத் தன்பேறாக அடைந்து) என்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் உரைத்தருளுதலான் அளவிடப்படாத பிரியனாகிய ஞானியைப் பரதெய்வம் தன் லாபமாக அடைதல் கருத்தல்லது ‘ஞானி பரதெய்வத்தை அடைந்து’ என்பது ஆழ்வார் கருத்தாகாமை கண்டுகொள்க.

இனி, ஈண்டு மருங்கு என்றது சுற்றம் எனக்கொண்டு, இருவகையுயிராயுள்ள சுற்றத்திற் கிடைத்தற்கரிய தன் ஆத்மஸமாநரான அரியஞானிகளைத் தொகுத்து எனினுமாம். “ஞானீ த்வாத்மைவ மேமதம்” (ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மேமதம்) (ஞானியோ என்னுயிரே யென்பது என்

கொள்கை) என்னும் ஸ்ரீ கீதைபால் ஞானி பகவானுக்கு ஆத்மாவாதல் தெரியலாம். தீயவுயிரையுள் சுற்றமென்றது; வெறுக்கின்ற அவர்பாலும் உறைதலானும் அவரையும் சன்ம சன்மாந்தரங் காத்துச் சேறலானும், அவர்க்கும் அருள இருக்குந் தாயும் தந்தையுந் தானாதலானும், அவரையும் மகவென்று கருதித் திருத்தமுயறல் காட்டியவாறு. “தாய் தந்தை எவ்வயிராக்குந் தான்” (பெரிய திருவந்தாதி, உங்) என இவ்வாழ்வாரே அருளிச்செய்தலா னிதனுண்மையுணர்ச்சு. “பிதா மாதாச ஸர்வஸ்ய” (விதா தாதா உஷ்வஸ்ய) என்பது மஹாபாரதம். சுத்தஸத்வநிஷ்டரான பரமைகார்திகளைத் தொகுத்து நித்திலத்தன்ன வெண்மணற் பரப்பிற் றென் மிகு பெருமரம் என இயைக்க. தொகுத்துப் பரப்பில் மிகு மரம் என்க.

4. நித்திலத்தன்ன வெண்மணற் பரப்பில் என்றது முத்துக்களை யொத்த வெண்மையான ஒளியையுடைய பரந்த மணற்பிரதேசத்தில் எ-று.

வெண்மையும், ஒண்மையும், குளிர்த்தியும், உயர்த்தியும், தூய்மையும், அருமையும் முதலிய சிறப்பால் நித்திலத்தன்ன என்றார். வெண்மணற் பரப்பு என்றது ச்வேதத்வீபம் எ-று. இது, திருப்பாற்கடலின் வடகரையிலுள்ள மஹாபரிசுத்தஸ்தலவிசேஷம். திருப்பாற்கடல் கொழித்த நித்திலத்திற்கும் இப்பரப்பில் வெண்மணற்கும் வேற்றுமை காணா அரியதாய் ஒரே ச்வேதமயமா யுண்மையால் இவ்வாறு கூறப்பட்டது. இதனைப் பாரதம் சார்திருவம் (343) ‘பாற்கடலின் வடபாகத்திற் பேரொளி நிறைந்த ச்வேதத்வீபம் இருப்பது; அங்குள்ள மக்கள் சந்திரனை யொத்த கார்தியினர்; நாராயண பராயணர்; அவ்வன்பர் புருஷோத்தமனை ஏகாந்த

பாவணையாலடைந்தவர்; பொறிகளால் வேறென்றும் துகராதவரும், உண்ணாதவரும், அசைவற்றவரும், நறுமணங்கமழ்பவரும், ஏகாந்திகளு மாவர்” என வருவனவற்றால் லீக. இந்தத் த்வீபத்திற்கு நாரதமஹருஷியானவர் தெய்வகிருபையாற் சென்று ஈங்குள்ள அநிருத்தமூர்த்தியைப் பலபடியாக ஸ்துதித்ததும் பரமைகார்திகளைத் தரிசித்து ஆச்சரியமடைந்ததும் பிறவும் அப்பருவத்தே கண்டு கொள்க. இதனை வைகுண்டமாகவும் உபசரித்து வழங்குவர். ச்வேதத்வீபம் = வைகுண்டம் என்று ஸ்ரீபாகவதத்தில் ஸ்ரீதாஸ்வாமிகள் வ்யாக்யானமிட்டார்.

இனி ஸஹஸ்ரநாம த்யானசுலோகத்தில் “கஹோதந் வத்பரதேசே” என்பதில் திருப்பாற்கடல் வடகரையில் மணிவிளக்கெடுக்கும் மணற்பரப்பில் நித்திலமாலையணிந்த அணையில் இம்மூர்த்தி எழுந்தருளி இருப்பது கூறுதலான, அதற்குரிய நித்திலப் பரப்பில் எனவும் அன்ன வெண்மணற் பரப்பில் எனவும் கூறினு மமையும். அன்ன வெண்மணல்—அத்தகைய வெண்மணல்.

5. வேரும் வித்தும் இன்றி = தான் நிலைபெறுதற்குக் காரணமான மூலமும், தானுண்டாதற்குக் காரணமான பீஜமும் தானேயன்றி வேறில்லாமல் எ-று.

வினைகளையே வேராகவும், அவ்யக்தத்தை வித்தாகவும், பிறவினைக்களைகளாகவுங் கொண்ட ஸம்ஸார வருஷத்தின் (ஸ்ரீகீதை; விஷ்ணு புராணம் எ-ஆம் அத்யாயம்) இது வேறாய் பரப்பருமவருஷம். என்பது தோன்ற வேரும் வித்தும் இன்றி என்றார். எல்லாப் பொருட்குந் தானே வேரும் வித்துமாகு மென்றவாறு. இத்தன்மையை,

“வேர்முதலாய் வித்தாய்ப் பரந்து தனிநின்ற
கார்முதில் போல்வண்ணன்” (திருவாய்மொழி, 2,8,10)

என்று பணித்தலா னறிக. ஸ்ரீ கீதையிலும் “பீஜம்மாம்-
ஸர்வ பூதாநாம்” (ஸீஜம்ஜாம்ஸர்வ-ல-கு-தா-நாம்) (எல்லாப்
பிராணிகட்கும் வித்தாகிய என்னை) என்பதனால் எல்லாப்
பிராணிகட்குந் தானே வித்தாயிருத்தலைப் பகவான் வெளியிட்-
டருளினான். ‘எல்லாப் பொருள்கட்கும் வித்தாய்’ ‘தானே
ருருவே தனிவித்தாய்’ (திருவாய்மொழி, 1-5-2,4) என்று
பணித்தல் காண்க. ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் ஸம்ஸார
வ்ருகூத்திற்கு அவ்யக்தத்தை வித்தென்று கொண்டு, வித்-
துண்டாதற்கு ஆகாயம் காலம் முதலிய காரணமாதல்போல,
அஃதுண்டாதற்கு ஸ்ரீ ஹரிபகவான் காரணன் என்பர்
(ஏழாம் அத்யாயம் பார்க்க). இதனால் அவ்யக்தத்தின்
பரிணாமத்திற்கு இறைவன் காரணனாதல் அறியலாம்.

5-6 தானே தன்னிலையறியா-ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞானன்
தானேயும் தன் ஸ்வபாவமகிமை அறியலாகாத ஈ-று

தன்னிலை - தன் தெய்வநிலை : “தன் தெய்வநிலை” என்பது
திருவாய்மொழி(3, 10, 6); அஃது அநந்த கல்யாண குண
முடைமை. அஃது அவனால் இவ்வளவென்றறியப்படுமாயின்
அநந்தம் என்று முழுங்கிய சாஸ்த்ரங்கள் வீணாகுமென்க.
ஒருவன் தன்கண் அச்சமும் தன் வலியில் ஐயமும் உள்ள
போதன்றே தன்னை அளந்தறியப்புகுவான்? அவ்விரண்டு
மில்லாமையால் தன்னிலையை அளந்தறிதலே யில்லாமை
அறிக. அசித்தினும், பெத்தர் முத்தர் நித்யர் எனப்பட்ட
ஆத்மாக்களினும் வேறாய்ப் பிரிப்புண்டு அவற்றிற்கு ஈசனான
தானே அறியலாகாத என்றவாரும். அறியா மரம் என
இயையும். “தனக்குந்தன் றன்மை யறிவரியானைத் தடங்

கடற் பள்ளியம்மாளை” எனத் திருவாய்மொழியில் (3,4,6)
வருதலான் இதனுண்மை யுணர்க. ஆண்டு, ஈட்டில் நம்
பின்னையாசிரியர், இத்திருப்பாட்டின் கருத்தொடு பொருள்
தலே “ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞான தன்னானுந் தன்னைப் பரிச்-
சேதிக்கப்போகாது ச்வேத த்வீபவாசீகள் ஆச்ரயிக்கைக்கு
.....திருப்பாற் கடலிலே கண்வளர்த்தருளினவனை” என
வ்யாக்யானமிட்டது காண்க.

இனி யஜுர்வேத காடகத்தில் ‘தவமேவத்வாம் வேத்த
யோஷி ஸோஷி’ (துஜெவதூவெதுயொஷிஸோஷி)
(ஶீயாராயுள்ளனை அவனாயுள்ளனை யென்று நினை ஶீயே
யறிகிற்பை) எனவும், ஸ்ரீகீதையில் (10-15) “ஶீ நினை
ஸ்வயமாகவே நின்னறிவால் அறிகின்றனை” எனவும், பரி-
பாடலில் (3) “நினைப் புனர்நினைப்பினீயல துணர் தியோ” -
நினை உயர்வுகூறத் கருதின அது ஶீயே யுணரினல்லது
பிறரானுணரப்படுதியோ (பரிமேலழகருரை) - எனவும் வரு-
தலான் ஈண்டுத் தானே தன்னிலையறியா என்பது தன்னியல்பு
தானே யறிந்து எனக்கருதினொளிநு மிழுக்காது. இதற்கு
அறியா மிது மரம் என இயைக்க. இவ்வாறு பிறர் அறியா
மைக்குக் காரணமாவை யென, தொன்மிகுபெருமரம் என்று
இப் பரப்ருஹம் வ்ருகூத்தை விசேடிக்குமாற்றால் விளக்கு-
கின்றார்.

6. தொன்மிகு பெருமரம் என்பது அநாதியே மிகுத்த
பெரிய பரப்ருஹமமாகிய வ்ருகூதம் ஈ-று.

காலத்தாலும் தேசத்தாலும் வஸ்துவாலும் பரிச்சேதிக்க
கப்படுவதொன்றன்றே ஒருவர் அறிவிற்கு விஷயமாவது?
இஃது அம்முன்று பரிச்சேதமும் கடந்துள்ளதென்று இவ்
விசேடணங்களாற் கொள்ளவைத்தவாராகும். தொன்மரம்
என்றதனால் காலவளவையைக் கடந்ததென்றும், மிகுமரம்

மத்தியிலே.....நித்திரைகொள்ளுந் தமாலத்துருவன்” (அழகர் கலம்பகக் காப்பு) எனப் பாடியதனையுங் காண்க. மஹாபாரதம் சாந்திபர்வத்தில் நாரதமஹருஷி ச்வேத த்வீபந் சென்று இம் மூர்த்தியை ஸ்துதித்த ஸ்தோத்திரத்தில் “வநஸ்பதயே நம: (வனங்கட்குப் ப்தியாகிய பெருமாத் திற்கு நமஸ்காரம்) என வருதலும் ஈண்டு நினைக்கத்தகும்.

“மனிசரு மற்று முற்றமாய்” என்னுந் திருவாய் மொழி யீட்டில் ‘தடங்கடற் சேர்ந்த பிரானை’ என்புழி நம் பிள்ளை ஆசிரியர்-“திருப்பாற் கடலிலே அநிருத்த ரூபியாய்க் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற இடம் அவதார ிகந்த மிறே (அவதாரங் கிளைத்தற்குரிய கிழங்கு); வெள்ளத்தா ளிற்றுயிலமர்ந்த வித்திறே” என்று அருளிச்செய்ததனையும் ஈண்டைக் கேற்ப நோக்கிக்கொள்க. ப்ரசுநோபநிஷத்தில் “ஒரு விருஷத்திற் பல பறவைகளுந் தங்கியிருத்தல்போல உலகெல்லாம் பரமாத்மாவின்விடத்துத் தங்கியிருப்பன” என்பதனால் இஃது உவமையாற் போந்த பெயரென்பது அறியப்படும். விஷ்ணுபுராணத்தும், மகாவிஷ்ணு விருஷம் என்றும், ஸ்ரீதேவி அதன்கட் படர்ந்த கொடி என்றும் பராசரபகவான் அருளிச் செய்தான் (1, 8). மரம் தன் பழத்தைத் தானுண்ணுது தன்னையடைந்த உயிர் உண்ணாநிற் றல்போல இறைவனுண்மை உணர்ந்துகொள்க. ‘பெரு மரம்’ என்புழிப் பெருமை தான் பெரியதாயிருப்பதனாலும், தன்னையடைந்ததைப் பெரிதாக்குதலாலும் உள்ளது என்பர். இதனை விஷ்ணுபுராணத்தில் ப்ருஹ்மசப்தத்திற்கு ஸ்ரீ பரா சர பகவான் “பெரிதாதலாலும் பெரிதாக்குதலாலும் ப்ருஹ் மம் என்று அறியப்படுவது” என்று கூறியதனாலும் உரை

† கந்தம்-கிழங்கு. அவதார கந்தம்-அவதாரமூலம். கந்தம் மூலம் கிழங்கு மூன்று மொருபொருளான.

லாம். வெண்மணற் பரப்பில் வேரும் வித்துமின்றி ஆரணு வாகிப் பிண்டம் பூத்த தன்னிலையறியாத் தொன்மிகு பெரு மரம் என்க.

7. மூவழி முப்பழம் முறைமுறை தருதலின்: மூவழி-ஐச் வர்யகதி, ஆத்மகதி, பரமாத்மகதி என்ற மூன்று நெறியில்: அசித்து சித்து பரதெய்வம்எனத் தத்துவம் மூன்றேபுண்மை யால் அவற்றையடையும் நெறிகளும் மூன்றேயாயின. ஐச் வர்யம்-இனிய தேஹவிசேஷமும் அஃது அதுபவித்தற்கினிய தாசக போஷக போக்யங்களும் ஆக அசித்துப் பரிணமிப் பதேயாகும்: இவை இரத்திரச் செல்வம் முதலியன என்க. ஆத்மகதி என்பது கைவல்யமார்க்கம்; கேவலம் ஆத்மாவை அதுபவித்தற்குரிய வழி எ-று. பரமாத்மகதி-நிரதிசயாநந்த மான மோஷ மார்க்கம். இந்நெறிகளிற் செல்லும் அதிகாரி யும் மூவகையினர் என்பர். ஆர்த்தலும் அர்த்தார்த்தியும் என இருவகைப்படும் ஐச்வர்யார்த்தியும், கைவல்யார்த்தியும், மோஷார்த்தியுமென மூவகைப்படுதல் ஸ்ரீகீதை ஏழாம் அத்யாயத்திற் கண்டது. இம்மூன்றதிகாரிகட்கும் ஈச்வர னைப் பக்திபூர்வகமாக அடைதல் வேண்டப்பட்டதாகும். எங்ஙனம் ஒரு மாத் திலுண்டாகும் பல்வகைக் கணிகளை அடைய விரும்பின பலரும் அம்மாதை ஆச்ரயிப்பது இன்றியமையாததோ, அங்ஙனமே இம்மூன்றதிகாரிகளும் தாம்தாம் அடைய விரும்பிய பலன்களை எய்தற்குப் பல ப்ரதாதாவாகிய ஈச்வரனை அடைதல் இன்றியமையாததாகு மென்றுணர்க. அவர் கருதிய பலன்கள் வேறேனும், இம் மூவரும் ஆச்ரயிக்கவேண்டிய இடம் ஒன்றேயாதல் நன்கு துணிக. இதனானறே, ஆளவந்தாரென்னும் பெரியார் “பக்தி யோகமே இம்மூன்று பலன்களுக்கும் காரணம்” என்று கீதார்த்தஸங்க்ரஹத்தில் (உஎ) விசதமாக அருளிச்செய்தார். இதனை, “பக்தியோகஸ்ததர்த்தகீசேத்” (ஹகியொ மஹுஷீ-3

வெச்சு) என்பது முதலாக வருமிடங்களிற் கண்டுகொள்க. ஸ்ரீ சீதாபாஷ்பத்திலும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் “தேஷாம் ஜ்ஞாஸீ” என்கின்ற ச்லோக விளக்கத்தில் “ஞானிக்கு என்னொரு வனிடத்திற் பக்தி, மற்றை இருவர்க்குமோவெனின் தங்களிஷ்ட பலத்திலும், அவற்றிற்கு ஸாதனமாகையாலே என்னிடத்திலும் பக்தி” என்று பக்தியையே இம்முன்றற்கும் ஏதுவாக்கி அது வித்யாஸ பலன்றருவது இவ்வித மென்றுங் கூறியருளினார்.

மஹா பாரதத்திலும் “சதுர்விதா மமஜநா பக்தா :” (உதுவி-யாஜஜநாலுக்ஷா) என்று, ஸ்ரீகீதையிற் சொல்லியபடியே, ஐச்வர்யார்த்தியை ஆர்த்தன், ஆர்த்தார்த்தி என இருவகைப்படுத்து மற்றை யிருவரொடுங் கூட்டி, நால்வரும் என் பக்தர்கள் எனக்கூறியுள்ளதும் காண்க. இவற்றற் கர்மத்தையே முக்யமாகக்கொண்டு அதனடியாகப் பிறந்தனான துணையாக ஐச்வர்யங்களை விரும்பி ஈச்வரனை உபாவிக்கும் பக்திமார்க்கம் ஐச்வர்ய சக்தி என்றும், ஞானத்தையே முக்யமாகக் கொண்டு கர்மத்துணையாக ஆத்மாவை அடைய விரும்பி ஈச்வரனை உபாவிக்கும் பக்தி மார்க்கம் கைவல்யசக்தி என்றும், கர்மஞானங்கள் துணையாக ஈச்வரனையே யடையவிரும்பி அவனையே உபாவிக்கும் ஏகபக்திமார்க்கம் பரமாத்மசக்தி அல்லது மோக்ஷசக்தி என்றும் நன்கு துணிந்துகொள்க. “நோற்ற நோன்பிலேன்” என்னுந் திருவாய்மொழி யீட்டில் நம் பிள்ளை யாகியார் “ஞான கர்மங்களிரண்டுங் கூடினற் பக்தி கூடியல்லது நில்லாது” என்று உரைத்ததனையும் தெளிய நோக்கிக் கொள்க. இதனாலன்றே ஆளவந்தார் சீதார்த்த ஸங்கர சக்தில்,

“மற்றுமோர் தெய்வம் வழிபடா வேகாந்தம்
சொற்றவதி காரிகட்டுச் சூழ்பொதுவாம்” (மொழிபேயர்ப்பு)
என்று திருவுளம்பற்றினார்.

முப்பழம்-ஐச்வர்ய சுகம், கைவல்ய சுகம், மோக்ஷ சுகம் என்ற மூன்று கனிகளை எ-று. இம்மூவகையை “ப்ருஹ்மணோஹி ப்ரதிஷ்டாஹம்” (வ்ருஹ்ணொஹிவ்ரு திஷ்டாஹம்) என்னுங் கீதையின் பாஷ்யத்திற் காண்க.

“இறவாதுவி காரம்மிலை யாகும்பிர மத்திற்

கெவ்வேதுவின் யான்றங்கிட னவ்வேதுவி னழியா

அறனாலினை தற்கும்மொரு முடிபேதுணி புடையா

ரடையின்ப மதற்குநிலை யிடனாகு வம்மா”

என்பது கீதைப்பாடல். முறைமுறை-அவரவர் ஆர்த்தித்த கிரமங்களில் எ-று. அதிகாரியும் பலராய் அவர் விருப்பமும் பலவாதலின் முறைமுறை என்று அடுக்கினார்.

“மறைமுறையால் வாடாட் கூடி-முறைமுறையின்

தாதிவகு பூத்தெளித்தா லொவ்வாதே”

(டெரியதிருவந்தாதி-61)

என்பது போலக்கொள்க. முறை என்று நூற்குப் பெயராத லான் முறை முறை என்பது நூன்முறை யென்றால், அவ னிட்டவழக்கு சாஸ்தரம் என்பதாகாது சாஸ்தரமிட்ட வழக்கிலே அவன் தருவதாய் இறைவனுக்குத் தலைமை கூறாது சாஸ்தரத்திற்கே அவனிணமிசூந்துத் தலைமை கூறுவதாக முடியும். அன்றியும் சாஸ்தரம், பரதெய்வத் திற்கும் அதன் செயற்கும் ஞாபகவேதுவல்லது காரகவேது ஆகாமையு முணர்க*. சாஸ்தரத்திற்கும் பரதெய்வம் எட்டா

* ‘வாய்மொழியோடை மலர்ந்த தாமரைப்பூ’ என வரும் பரி பாடலிற் பரிமேலழகர் “தாமரைப்பூ படைப்பிற்கு முதலாகவந்து மலரும் என்பதற்கு வேதம் ஞாபகவேதுவாதலின்’ என வரைந்தது காண்க.

தரு என்று கூறுதலாலும் பரம்பொருளின் தலைமை யுணரப்படும்.

தருதலின் = தருதலான் எ-று. தருதற்கண் எனினும் அமையும். தருதலான் ஒன்றுண்டு ஒண்சுவை தருவது என இயையும். ஈதலின், கொடுத்தலின் என்று உயர்த்தியும் தாழ்ச்சியும் தோன்றக்கூறாது “தருதலின்” என ஒத்தோன் கூற்றற் கூறியது, இறைவன் தன்னடைந்தார்க்குத் தன்னையே ஒக்க அருள் செய்தல் குறித்த தென்றுணர்க. “விடும்பெறுத்தித் தன்மூவுலகுக்குந்தரு மொருநாயகமே”† என வரும் ஆழ்வார் திவ்யஸூக்திகளால் இதனுண்மையுணர்க. ஒருநாயகம் ஈச்வரனுடையதாதல் தெள்ளிது. தன்னொக்க அருளவால் அஃது இவனுக்காயிற்றென்று உணர்க. தன் மூவுலகு என்றதனால் ஐச்வரியம் ஈச்வரனாதல் தெளியலாம். ஐச்வரியம் என்ற சொல்லே இவ்வுண்மையை விளக்கும்.

8. ஒன்றுண்டு ஒண்சுவை தருவது - ஒண்மையொடு கூடிய இனிமையைத் தருவது ஒன்று உள்ளது எ-று.

ஒண்மை - “ஒளிக்குண்ட சோதியுமா யுடன்கூடுவ தென்று சொலோ” என்ற திருவாய்மொழியிற் கூறியருளிப்படி, ஜ்யோதிரமயமான முக்தஸ்வரூபத் தன்மை. ஒண்மை தருவது கூறியதனால் இவ்விருகூடும் ஜ்யோதிர்விருகூடும் என்பது உய்த்துணரலாகும். சுவை - பரமஸாம்யமான நிரதிசயாதந்த ஸூகம். ஈண்டே தருவதுகூறியதனால் இச்சுவை பரமஸாம்யமாதல் நன்கு துணியப்படும். “தம்மையே பொக்க வருள்செய்வர்” எனவும் “நிரஞ்சன: பரமம் ஸாம்யம் உபைதி” (நிரஜஞ்சுநஃபரமஸாம்யம் உபைதி. உவ.) எனவும் “போகமாத்ர ஸாம்யலிங்காச்ச”

† திருவாய்மொழி ௩ - ௧0-௧௧.

(வொமூஜா துவாஜூவிஜாஜ்-வ்ர-வஸ-கு) எனவும் “பரஞ்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய” (வாராஜெஜா திரூவ ஸம்வஜ்) எனவும் வருமிடங்கள் நோக்கிக் கண்டுகொள்க. இதனால் இது மோகூமாகிய பேரின்பமென்று குறித்தார்.

8. மற்றது - இதனின் வேறுகியது.

9-11. கல்லின் எழுந்து கடலினழுந்தி அறுகாற்றுவன் நீரறவினாக்கும் செறிபொழிற் குப்பை தரு கட்டி—இதன் கண், அறுகாற்றுவன் - அறுகாற்று உறவன் என்றவாறு. அறுகால் - ஆறு வாய்க்கால்: ஆறு வழி எனினும்மையும். இவை ஆறிந்திரியங்களுள்வாறு. ஆறிந்திரியங்கள்-மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவி மனம் என இவை; “இந்திரியாணிஷ்ட” (பொறிகள் ஆறு) என்பது வடநூல்வழக்கு. கீதாசாரியனும் “மநஷ்ஷ்டாநீந்திரியாணி” (உநஷ்ஷ்டாநீஷ்டியாணி (கரு-எ) என அருளிச்செய்தான். ஆறிந்திரியங்கட்கும் உறவு பூண்டவன் பெத்தாத்மா எனவறிக. இவன் உடம்பைவிட்டுப் புறப்படும்பொழுதும் இவ்வாறிந்திரியங்களுடும் விடாது உடன் கொண்டு சேறலான் இவற்றிற்குச் சிறப்பாக உறவுபூண்டவன் என்று பெயர்பெற்றான். இவ்வுண்மையை,

“பொறியீச் சுரன முயிரெவ் வுடலிற்

புருவா நெதினின் றுபுறப் படுவான்

எறிகால் தொடுமவ் விடனின் றுமணத்

திணையீர்ப் பதுபோ விவனீர்த் தெழுமே” (கீதை-கரு-அ)

என வருங் கீதைப்பாடலா லறியலாகும். ஜனன மரணங்களிற் சீவன் இந்திரியங்களுடன் வருவது போவதாயிருக்கு மென்பது ப்ருஹ்மஸூத்ரபாஷ்யத்து, இரண்டாம் அத்தியாயம் நான்காம்பாதத்திலும், மூன்றாம் அத்தியாயம் முதற்பாதத்திலும் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டது.

இந்திரியங்களை வேதம் “தசமே புருஷேப்ராணா: ஆத்மை கா தச.” (உஸாவெபுராஸுவெபுராணாஸூக்ஷுமெதூகாடிஸ)
 “சீவனிடத்தில் இந்திரியங்கள் பத்து, மனம் பதினெண் றாகும்” என்றதினால் இந்திரியங்களைப் பராணபதத்தாற் கூறுதல்நோக்கி அதன் மொழிபெயர்ப்பாகிய “கால்” என் பதனால் பாடியருளிவரெனினும் மைஞ்ஜஸமே யாகும். பதினொன்றிரியங் கூறியிருப்ப ஆறிந்திரியங்கட்கே உற வுள்ளவன் என்றது, கருமீமந்திரியமைந்தும் சீர்த்துடன் உண்டாய் அதனோடு இறுதியில் நசித்துவிடுமென்று வ்யாஸ பகவான் ப்ருஹ்மஸூத்ரத்தில் அருளிச்செய்தது பற்றி பென்று துணியப்படும். இதனை “ஹஸ்தாதயஸ்து ஸ்கிதே தோ ணைவம்” (ஹஸ்தாடிபவஸூக்ஷுமெதூகொடுநவம்- ஷூ. ஸூ. உ, ச, 10) என்பதற்கு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் உரைத் தருளியவாற்றா னுணர்க. இதனால் இவ்வைந்தையுங் கொள் ளாது ஆறிந்திரியங்கட்கே உறவுள்ளவன் என்றார் என்க.

கல்வின் எழுந்து கடலின் அழுந்தி நீரற என்பது, மலையிடை நின்றும், கடலிடை மூழ்கியும் பசையற உணக் குதலான் என்று.

இவற்றால் இந்திரியங்கட்கு உறவு பூண்ட பெத்தாத்மா ஐச்வர்யகாமனாய் அஃதெய்தற்கு உபாயமாகத் தீர்த்தம் படிந்தும், மலையிடைத் தனிநின்றும், நெருப்பிடை நின்று பசையறவுணக்கியும் தவஞ்செய்தல் முதலிய கர்மங்களைக் குறித்தாராவர். இதனை

“பொருப்பிடையே நின்றும் புனற்குளித்து மைந்து நெருப்பிடையே நிற்கவுநீர் வேண்டா”

(மூன்றந்திருவந்தாதி-எக)

என வரும் பாசாங்கொண்டுணர்க. எழுதல் - இராது நின்றலாதலானும், கல் - பொருப்பாதலானும் “பொருப்

பிடையே நின்றும்” என்பதனையே ‘கல்வின் எழுந்து’ என்ப தனால் கூறினார். “கல்லும் களைகடலும் வைகுந்தவானும்” (பெரிய திருவந்தாதி, 65) என்புழிக் கல் என்பது பொருப்பா தல் காண்க. ‘வடபெருங்கல்’ எனப் புறப்பாட்டினும் இமய மலையைக் கூறுதல்காணலாம். புனற்குளித்து மென்பதனையே “கடலினழுந்தி” என்று கூறிக்காட்டினார். தீர்த்தங்களிற் றலை சிறந்ததாசலின் கடலைக்கூறினார். “நீண்டதோள் மால்கிடந்த நீள்கடனீ ராவொன், பூண்டநா ளெல்லாம் புகும்” (மூன்றந் திரு, 69) என்றபாசாத்தால் இதன்உயர்த்தின்குணயலாகும். அழுந்தல்-மூழ்குதல். நீரற என்பது பசையற உணக்குதலா தலான் நெருப்பிடைநின்றல் கூறினார். பசமைகார்த்திகள் வேண்டாவென்று தள்ளியவற்றை இப்பெத்தாத்மா ஐச்வர்யகா மனாய்ச் செய்தொழுதுமாறு கூறப்பட்டது. ‘நீரற’ என்பது பசையறவுணக்குதலைக் குறிப்பதாதல் “முழுஉவன்றா முணக்குமள்ள” (புறம், 219) என்று கோப்பெருஞ் சோழன் வடக்கிருந்தானை நல்லிசைப் புலவர் பாடியதனால் நன்கறிய லாகும். ஐச்வர்யகாமன் பல்வகைக் கர்மங்களை யே தலைபாகக் கொண்டு காயம்வாட்டுதலை

“படிமன்னு பல்வகன் பற்றோடறுத் தைம்புலன் வென்று செடிமன்னு காயஞ்செற்றார்களு மாங்கவனை யில்லார் குடிமன்னு யின்சுவர்க்க மெய்தியு மீள்வர்கள்”

எனவருந் திருவாய்மொழியா னுணர்க. (4, 1, 9)

விளைக்கும் செறிபொழிற்சூப்பை தருகட்டி- (அறுகாற்கு உறவன்) இவ்வாறு எழுந்து அழுந்தி நீர் அறுதலான் அவற் றின் பயனாக விளைக்கின்ற செறிந்த கற்பகச்சோலை உதிர்ந்த சூப்பைகள் தரும் வஞ்சம் என்று. பொழில் என்றது, கற்பக முதலிய ஐந்தருக்களுள்ள சோலைபாதலான். இதனைக் கற் பகச்சோலை என்பது தலைமையான வண்மைபற்றி. ஈண்டுக் கூறிய இந்நிரச் செல்வம்,

“இன்றளிரக் கற்பக நறுந்தே னிடைதுளிக்கு நிழலிருக்கை” என்பதும், அதுவும் அவ்வைந்தருச்சோலை யுதிர்ந்ததென்பதும், நல்லறிவாளர் கண்டுணைவிட்ட மயல் (துரால்) என்பதும் தோன்றச் செறிபொழிற் குப்பை என்றார். “குப்பை” கிளர்த்தன்ன செல்வத்தை” என்பது இவர் திருவாக்கு. இது, நல்கிய இறைவனை ஆங்கு மறப்பித்தலானும் புண்ணிய கர்மம் நசித்து மண்ணிடைத் தோன்றியவிடத்தும் அச் செல்வத்திற்கே வாசனையால் முயலச்செய்தலானும் “குப்பை தருகப்பு” என்றார். கப்பு-களவு, வஞ்சம் எ-று. “செல்வம் வந்தற்ற காலத் தெய்வமுந் சிறிது பேணார்” என்ப. (பாரதம்).

“வியன்முவுலகு பெறினும்போய்த் தானேதானே யானாலும்” (திருவாய்மொழி. 8-10-2) என்று ஐச்வர்ய கைவல்யங்களைக் கூறியவிடத்து ஐச்வர்யார்த்தி மூவுலகும் அருமையிற் பெறுதல் கூறியதேனும் ஈண்டுத் தலைமைபற்றி இந் திரச் செல்வமே கருதினாரெனக்கொள்க.

இனி, இதற்கே வேறொருரை கூறுதும். அறுகாற்கு உறவன் என்புழி அறுமீனாய்க் கால்வடிவாகவுள்ள உரோகினிக்கு உறவுபூண்ட சந்தரன் எ-று. உரோகினி ஆறாய்ச்சகடம் எனப்பெறுதலும் சந்தரனுக்கு அதிகப்பிரியை யாதலும் தூல்களிற் காணலாகும். இஃது அறுமீன் எனவும் பெயர் பெறுமென்பது “அறுமீனினவனள்” என வரும் அகநானூற்றின் குறிப்பில் “அறுமீன் - உரோகினி” எனக் கூறியதனறிக. கால்-உருளை. “சகடக்கால்” (நாலடி) எனவும் “கால்பார்கோத்து ஞாலத்தியங்கும்” (புறம். 185) எனவும் வருவன காண்க. வருஷப வீடு சந்தரனுக்கு உச்சசந்தானமாதலின் ஆண்டுள்ள உரோகினியின்பால் அவன் மிசவும் உறவுள்ளவராயினன் என்பர். ரோஹிணிச் சந்தரன் நாயகன் என்பன சந்திரன் பெயர்களாகும்.

இவன் ரீரறன்றது, இவன் உடலமிழ்தத்தைத் தேவர் பருகலான் இவன் அமிழ்தம் அற என்றவாரும். இவ் விதம் சந்தரன் அமிர்தமயமாய்க் குளிர்ந்த ஜலபாமாணுக்களாலே சகல் பசுத்தில் தேவர்களையும் கிருஷ்ண பசுத்தில் பிதூர்க்களையும் திருப்தி செய்கின்றான் என்று புராணரத்தன்ம் கூறுதலை நோக்குக (விஷ்ணுபுராணம் 2-12). இத் தேவர்வளர்ச்சிக்கு ஒருவன் உடல் தேயவேண்டுமென்று குறித்தவாரும்.

இனி கல்வினெழுந்து கடலின் அழுந்தி என்பதனைக் கடலினழுந்திக் கல்வினெழுந்து என மாறிக் கூட்டுக. சிந்தாமணிப் பதித்திற் “குணமாலையை வைதுமாறி” என்பதனை ‘மாறி வைது’ என மாறிக் கூட்டியதுபோல ஈண்டுக் கொள்ளற்பாலது; இவ்வளர்ச்சியும் நிலைபெறுடையதில்லை யென்று இதிகாசங்காட்டியது இஃதென்க. இவ்விர்திரச் செல்வம் தூர்வாஸ முனிவர் சரபத்தாற் கடலினழுந்தி மந்தரமென்னுங் கல்லானெழுந்து சந்தரன் ரீரற விளைக்கும் செறிபொழிற் குப்பை என்றவாரும். சந்தரன் விளைக்கும் பொழில் என்க. சந்தரன் தன் அமிழ்தம் அறு நிற்கவும், விளைக்கின்ற கற்பகச்சோலை எ-று. ஓஷதீசன் சந்தரனாலான் அவன்விளைக்கும் பொழில் என்றார். இச் செல்வம் சந்தரன் விளைப்பதென்றாலும் இழுக்காது; என்னை யென்றிற் கூறுவேம். வீடு புகுதற்குரியது அர்ச்சிராதிகதி யென்றும் சுவர்க்கம் புகுதற்குரியது தூமாதிகதி என்றும் வேதம் கூறும். இவ்விருகதிகளுள் ஐச்வர்யார்த்திகள் புகும் தூமாதிகதி, முதலிற் சந்தரனிடம் புகு அப்பாற் சுவர்க்கம் போகும் முறைமைத் தாதலின் “சாந்தரமஸம்” என்று வழங்கப்படும். இச்செல்வம் திங்களாகிய உண்டியால் அமைவதனாலும் இதனுண்மை யுணர்சு. பரிபாடலில், “நிறைமதி யுண்டி யமரர்க்கு” எனவும், “அமரருண்டி மதி”

எனவும், “மதியுண் அரமகள்” எனவும் வருவனவற்றால் தேவர்க்குத் திங்களுணவாதல் காணலாம். இச் செல்வம் குப்பையாதலும் கட்டி ஆதலும் இவ்வகைக்கும் ஒக்கும்.

11-12. ஒன்று வித்து அறு கோட்டு-பிறிதொன்று வித்து அற்ற குற்றமுடைத்தென்றவாறு.

இது கைவல்யார்த்தியின் பலனாதல் காட்டுவாராய் வித்தற்ற தோஷமுடைத்தென்று கூறினார். கோள்--குற்றம். தானையுடையது தாட்டு என வருவதுபோல இதனையுங் கொள்க. வித்து என்பது பெரிய மரத்தையுந் தன்னுட்குக்குமமாய் அமர்த்திக்கொண்டு, வாய்த்தவிடத்து அம் மரமாய்ப் பரிணமிப்பதற்குக் காரணமாய் கொன்று. இதனை “ரீல நிறத்து நெடுந்தகை வந்தோர், ஆலமர் வித்தி னருங் குறளானை” எனக் கம்பநாடர் கூறுதலானறியலாம். ஈண்டுத் தன்னிலையறியாத் தொன்மிகுபெருமாம் இக்கணியினுள்ளே சூக்குமமாயவும் இல்லாமையால், எப்பொருட்கும் வித்தாய தனிமுதல் இல்லாமல், சேவலந் தன்னேத்தானே அனுபவிப்பதாகலின், தெய்வமில்லாமையைக் குற்றமாகக் கொண்டு கூறினார். “தானேருருவே தனிவித்தாய்” (1, 5, 4) என்னுந் திருவாய்மொழியிலே இறைவனே வித்தாகக் கூறப் படுதல் காணலாம்.

“பிறப்பிற் புழப்புப் பிணிதுறந்து பின்னும்

இறக்கவு பின்புடைத்தா மேலும்—மறப்பெல்லாம்

ஏதமே யென்றல்லா வெண்ணுவனே மண்ணனந்தான்

பாதமே யேத்தாப் பகல்” (பெரிதிருவர். 80)

என்பதனால் கைவல்ய சுகத்தின் சிறப்பெல்லாம் விசதமாக எடுத்தோதி, அதன்கட் பரதெய்வத்தை யேத்தாத மறப்பே பூர்ணமென்றும் அஃது ஏதமே என்றும் தேற்றமாக உரைத்தருளியதுகொண்டு இங்கும் குற்றமுடைத்

தென்று தெளிவித்தார். ஏதம், குற்றம், கோள் என்பன ஒரு பொருளன. ஏதம்-துன்பம் எனினுமமையும்.

“நிற்கின்ற தெல்லா நெடுமாலென் றேராதார்

கற்கின்ற தெல்லாங் கடை” (இரண்டாந்திரு. 54)

ஆதலான், இவர்க்குக் கைவல்யசுகம் கடையாயிற்று. இந்திரச் செல்வம் பெற்றவன் தன் புண்ணியம் நசித்துப் பின் மண்ணிற் பிறத்தலான் ஒருகால் தெய்வத்தை நினைந்து வீடெய்த அவகாசமுண்டு. இக்கைவல்யசுகத்திற் பட்டா னுக்கு மீண்டும் பிறத்தலின்மையால், தெய்வ நினைப்பிற்கே அவகாசமில்லை யென்று கொண்டு கடையாக்கினார். “அமரர் கழல்தொழுது நாளும் இடைநின்ற வின்பத்த ராவர்” (இரண்டாந் திருவந்தாதி, 66) என்பதனால் தேவர்க்குக் கடவுள் கழறொழுதுண்மையும் அவர் இடைநின்ற இன்பத் தராதலும் உணர்ந்துகொள்க. இதற்கு வேறுகூறலு முண்டு.

இனிச் கைவல்யத்தைத் தோடற்ற செல்வித்திற்கு (க. 22) விஷ்ணுபுராணத்தில் உவமித்தலான், அதனையே ஈண்டுத் தழீஇயினெனக் கொண்டு “வித்தறு தோட்டு” எனப்பாடம் ஒதி, ஒன்று அறுதோட்டு வித்து என்றாலும் நன்கு பொருந்தும். “நாற்கூற்றே மருந்து” (திருக்குறள். ௧௩0) என்புழிப்போலத் தோட்டது என்பது தோட்டு என விகாரமாயிற்றெனினும் இழுக்காது.

12. ஆமா விளைக்கும் நாடன் என்பது, இங்கனம் ஆமாறு நாடு விளைப்பவன் என்று. ஆம் ஆறு என்பது ஆமா என வந்தது செய்யுள் விகாரம். “தேறுமா செய்யா அசுரர் களை” (பெரிய திருவந்தாதி, ௩௩) என இவ்வாழ்வாரே வழங்குதல் கண்டு கொள்க; “ஆமாறொன்றறியேன்” (திருவாய் 4, 9, 2) என்பது இவர் வழக்கேயாம். இங்கனம் ஆகும் பரகாரத்திலே (ஆம் ஆற்றிலே) விளைக்கும் நாடன் என்க.

ஐசத் திருஷ்டி செய்பவன் எ-று. விளைக்கும் நாடன் என்பதனை நாடுவிளைப்பவன் என்கொள்க; 'செய்த வேள்வியர்' (திருவாய் 5,7,5) என்பதனை வேள்வி செய்தவர் என்று கொள்வதுபோல. இவ்வழக்கு வடநூலிலே மிகவும் பயில்வதொன்று; பெருந்தமிழ்நூல்களிலும் ஆங்காங்குக் காணலாம்.

நாடு விளைப்பவன் - உலகு படைப்பவனாகிய பிரமன். நாடு உலகிற்காதல் "நாட்டைப் படைபென் நயன்முதலாத் தந்த" என்னும் நாச்சியார் திருமொழியால் (14, 9) அறிந்துகொள்க. இறைவன் ஆணையாற் பிரமன் நாடு விளைப்பது இம்மூன்று பெரும்பலன்களுள் ஒன்றேனும், உயிர்கட்கு ஆமாறன்றி வேறில்லை யென்பது கருத்தாகும். பூரீமத் பர்கவதத்தில் (11-3-7) "ஆதிமூர்த்தி ஜீவனுக்கு உயர்ந்த வலித்தி உண்டாம்பொருட்டுப் பூதங்களாற் பிராணிகளைப் படைத்தான்" என வருதலானும் உணர்க.

"உய்யவுலகு படைத்து" எனப் பெரியாழ்வார் திருமொழியிலும் (1, 6, 1)

"படைத்திட்ட திவ்வைய முய்ய முனநான்

பணிந்தேத்த வல்லார் துயராயவெல்லார்

துடைத்திட்டவரைத் தனக்காக்கவென்னத் தெளியா?"

எனப் பெரியதிருமொழியிலும் (10, 6, 7) வருதல் கொண்டு இவ்வண்மை அறிக. உயிர்கட்கு அதுகலிக்கவே உலகு விளைப்பதல்லது பரதிகுலிக்கவிலையென்பது கருத்து. இங்ஙனம் மாக்கதிக்கணுமாறு நாடு விளைப்பவனாகவும் "என்றொருவர் தீக்கதிக்கட் செல்லுந்திறன்" எனப் பெரியோரிசங்குதலான் இஃதெளிதிலறிபலாம். தீக்கதி புகுவது உயிர்கள் தம் தீயவினையால் என்றறிக.

"நாவாயி லுண்டே நமோநார ணவென்று
ஓவா-துரைக்கு முரையுண்டே—மூவாத
மாக்கதிக்கட் செல்லும் வகையுண்டே யென்றொருவர்
தீக்கதிக்கட் செல்லுந்திறன்" (முதற்றிருவந்தாதி, 95)

என்னும் பாசுர நோக்கிக்கொள்க. வாய் படைக்கப்பட்டுள்ளது; அதன்கண்ணே நாப் படைக்கப்பட்டுள்ளது; நாரணு என்றுரைக்கும் உரை நியமமாகவுள்ளது. இந்நாவையும் இத்திவ்ய நாமாவையுஞ் சேர்த்தால் "மாக்கதிக்கட் செல்லவகையுண்டே" என்றோதியவாரும். ஈசுவரன் உடம்பைப் படைப்பது பந்தம் ஒழிதற்கேயன்றி வேறொன்றற்கில்லை யென்பது.

"ஆப்பங்கொழியவும் பல்லுயிர்க்கும்—ஆக்கை
கொடுத்தளித்த கோணே குணப்பரணே யுன்னை
விடத்துணியார் மெய்தெளிந்தார் தாம்"

(நான்முகன் திருவந்தாதி, 93)

என்பதனாலறிபலாம். இத்துணையுங் கூறியவாற்றால் படைப்பவன் உலகு விளைப்பது, உயிர்கள், முற்கூறிய மூன்று கதிகளிலும் ஆமாறல்லது நாகிற்போமாரில்லையென்று துணிந்து கொள்க.

13. அவனே தலையிலி என்பது உலகு விளைப்பவனாகிய அப்பெரியோனே தன் தலையிழந்தவனாயினான் எ-று.

நாடன் என்பதன்பின் அவனையென அடுத்து வேண்டாத சுட்டுச்சொல் வந்தது, முன்னே எல்லாருடைய தலைகளையும் தன் தலைகளையும் படைக்கும் அவனே பின்னே தலைபில்லையாயினான் என்று குறிக்கொள்ளுதற்கென அறியலாம். சிந்தாமணிப் பதிகத்தில் (4) "தேவிபோகி...சுடுகூர்வன் சேர்ந்தவாறும்" என்புழி "தேவியவள்" என வந்தது, முன்னே இன்னமிழ்தாயினவள் பின்னே இங்ஙனஞ் சுடுகூடுபுக்காள் என உணர்த்தற்கு என்பதுபோல இத்தனை யுங்கொள்க.

பிரமன் பலதலை படைத்துக்கொண்ட செய்தி மதஸ்ய புராணம் ௩-ஆம் அந்யாயத்திற் (30-41) கண்டது. ஆண்டு இவன் தன்னுடம்பிற் றேன்றிய ஸரஸ்வதியைக் கண்டு காமித்தான் என்றும், இவனைக்கண்டு ஒவ்வோர் திசையிலும் அவள் ஒதுங்கினாள் என்றும், ஒதுங்கியதிசையெல்லாம் இருந்தபடியே தலையைப் படைத்துக்கொண்டு நோக்கினு னென்றும், அதுகண்டு ஸரஸ்வதி வானம் புகலாயினள் என்றும், அவள் வான்புகுதலைக் காண உச்சியில் ஐந்தாந்தலை படைத்து நோக்கினாள் என்றும், இவ்வாறு ஐந்தலையன் ஆயினுனென்றும், ஐந்தாந்தலையைச் சடைகளான் மறைத் திருந்தா னென்றும் கூறுதல் காணலாம். இவன் ஐந்தலை வரலாறு இப்புராணங் கூறுதல் கொண்டு, இவன் முதற் கண்ணே நான்கு மில்லையிருந்தானென்று உய்த்துணரலாகும்.

“கண்டுகேட் டுண்டுகிர்த் துற்றறியும்” (குறள், 110 1) ஐம்பொறிபுமுள்ள உத்தம அவயவம் இல்லான் என்றது, இவன் காமபோகந்துய்த்தற்கேற்ற உறுப்பே இல்லையாயினான் என்பது கருதிற்று. “ஐம்புலனு மொண்டொடிகண்ணே யுள்” என்பது திருக்குறள் (6௭). பின் பிரமகிரக கிள்ளப் பட்டுச் சிவபிரான் கையது ஆயிற்று எனப் பன்னாலினுங் கேட்கப்படுதலான், தலையிலி என்றார். “கபாலநன் மோக்கத்துக் கண்டு கொண்டின்” (திருவாய்மொழி, 4-10-4) என்புழி, நம்பிள்ளையாகிரியர் “ஒருவன் தலைகேட்டு நின்றான்” என்று உரைத்ததனாலும் “தலையிலி” யாதலுணர்க; “வாணன் கையிழந்து நின்றான்” என்பதுபோல இதனையும் கொள்க.

இவனைப் பரமேஷ்டி, சுவயம்பு என்பதுபற்றித் தன்னிற் றலைமை வேறில்லானென்று பொருள் கொள்ளலாமேனும், பின் முலையிலி என்று உறுப்புப்பற்றி வந்தததனே டொருபடித்தாய் இயைபுள்ளதாகாமை யுணர்க.

ஐசுத்திருஷ்டி கர்த்தாவாகிய பிரமன், முதல்முதல் அநிருத்த மூர்த்தியிடத்தே தோன்றினு னென்பது மஹா பாரதம் சாந்தி பர்வம்-“அநிருத்தாத் ததாப்ரஹ்மா தந்ராபி கமலோத்பவ:” (சுநிராஜா துயாவ்ஷுரா குனாலி கஜ யொஹ்வி) எனவரும் வாய்பத்தால் அறியப் படுதலான் ஸ்ருஷ்டியினரம்பமும் இத் தொன்மிகு பெரு மரமாகிய அம்மூர்த்தியின்கண்ணே நிலைபுறுவ தாதலால் இயைபு காணலாகும்.

“தேவுமெப் பொருளும் படைக்கப்

பூலினுன் முகனைப் படைத்த தேவன்” (திருவாய், 2, 2, 4) என்பதனால் இப்படைப்பின் மூலம் ஸர்வேச்வரனிடத் திலே நிலைபெறுவது என்க.

13. அவன் மகள் முலையிலி = அப்பிரமனுக்கு மகளாய்த் தோன்றிய ஸரஸ்வதி ஸ்தனமில்லையாயினாள் எ-று.

பிரமன் தவத்தால் அவன் திருமேனியிற் றேன்றினாள் என்றும், இவள் அவனுக்கு மகளேயாகவும் இவனொழி லான் மனங்கவரப்பட்டுக் காமித்தானென்றும், அது கண்டு பிரமபுத்திராகிய மகருஷிகள் பிரமனை வெறுத்தன ரென்றும் மதஸ்யபுராணமும் பூரீபாகவதமும் நன்குவிளக் குதலான், இவள் பிரமனுக்கு மகளேயாதல் தெள்ளிது. தமிழில் மகள் என்பது மனைவிக்கும் பெயராதலின், பின் அவன் இவளை மனைவியாக விழைந்ததற்கும் பொருந்தவே ‘அவன் மகள்’ என்று ஈண்டுக் கூறப்பட்டது என்பது பொருந்தும்.

இவளை முலையிலியென்றது, இயலும் இசையும்ல்லது வேறு ஸ்தனமில்லாமையா லென உய்த்துணரலாகும். “ஸங் கீதமபி ஸாஹித்யம் ஸரஸ்வத்யா: குசத்வயம்” (ஸா. 5, 1, 1) (சுவாமிவாஹி திஸ்வர ஷு துரீகூவ் 2, 10) என வரும் வடமொழிவழக்கா னுணர்க. ஸரஸ்வதி ஞானசக்தி என்பது

தூல்களின் றுணிப்பு. 'ஞானமுதல்வி' என்பார். ஞானம் காமத் தைத் தொலைக்குமே யல்லது அதனை யுண்டாக்கமாட்டாது. "கற்றவர் ஞானமின்றேற் காமத்தைக் கடக்கலாமே" என்று கம்பநாடர் பாடுதலானும் இஃதுணரலாகும். இங் றுணம் காமஞ் செய்பாது ஞானமே செய்தலான் இவ்வீ முதிர்ந்த மூதாட்டியாகவே வருணிப்பர். முலையின்மை காம மின்மைக்கு அடையாளமெனினும் பொருந்தும். "முலையிரண்டு மில்லாதாள் பெண்காமுற் றற்று" (திருக்குறள், 402) என்பதனான் இதனை யுத்தணர்க. முலையென்றது 'காமாது போகத்தை' என்று தக்கபாகப்பராணி உரைசாரர் வெளி யிடுவதுங் காண்க. இவ்வீயே பெரியபிராட்டியார் அமிசு மான ஆத்மவித்யாருபிணியாகக் கொண்டு உபாலிக்கு மிடத்து வருத்தையாக வழங்குவது "லாயம் லாஸ்வதீம் ச்யாமாம்; சமாமி விஷ்ணுதைவத்யாம் வருத்தாம் கருடலாஹ காம்" (வலாயம்லாஸ ஹுதீம்ஸ்யாமாம்; தஜாலிவிஷு மெஷெவ த்யாம்லாஸ்யாம்லாஸுலாஹகாம்) என வருந் தியானத் தால் உலகம் அறிந்தது.

'தூல்வலையிற் பட்டிருந்த தூலாட்டி சேள்வனார்' (நான் முகன்றிரு. 40) என்பனற் பெரியபிராட்டி வித்யாருபிணியா தல் தெனியலாம். வாராமுலைமாதர் பேதைவர் என்றும், வரு முலை மாதர் யுவதிகள் என்றும், வந்தமுலைமாதர் பேரிளம் பெண்டிர் என்றும், வந்து முலையில்லையாயினார் வருத்தைகள் என்றும் தெரிந்துகொள்க. ஈட்டினரும் பதத்திற் சீயர் "யெளவன சூசகமான முலையானவை" என உரைத்ததன லும் இதனுண்மை யறியலாம். (திருவாய்மொழி 4-6-10) பெரிய பிராட்டியார் ஆத்மவித்யாருபிணியாதல் விஷ்ணு புராண ஸ்ரீஸ்துதியிற் கண்டது.

இவ்வாறு தலைவனார் தலைவியும் முறையே தலையிலியும் முலையிலியுமாதலே யன்றி இத்தலைவி—

14. தானும் ஈனாள் ஈன்வும் படாஅள் என்றது இவள் தானும் ஒரு ப்ரஜையைத் தன்னினின்று ப்ரஸவிக்கமாட் டாள், ஒருவரார் ப்ரஸவிக்கப்படவுமாட்டாள் எ-று.

ஈனாள்...படாஅள் என ஈண்டுக்கூறியதன் காரணம் துணுகி நோக்கிற் புலனும். எவ்விதத்தினும் எவரானும் தவறாதவள் என்றுணர்க. (மஹாபாரதம், சாந்தி 353)- இவள் வாக்கீதேவியாய்ச் சப்தமே வடிவாயுள்ளவளாதலின் உலகிற் பெண்டிர்போலக் கருவுயிர்த்தலில்லை. எ-று. இவள் வடிவமான சப்தம் பரப்ருஹமத்துக்கு ச்வாலமாய் ரித்ய மான வேதவாக்யமாதலான், ஈனவும் படாஅள் என்று ரென்ச. ஈனப்பட்டால் ரித்யமாதல் கெடும்; "ஏதத் விசவ விரிதம்" என்பது ப்ருஹதாரண்யக சூத்தி. இவ்வாதே ஸுபாலகருதியுங் கூறிற்று. இங்ஙனம் உள்ளவளாகியும்—

15. எழுவர் மூவர் சிறுவரைப் பயந்தனர்—எழுவரும் மூவருமாகிய பதின்மர்ப்ரஜைகளைப் பெற்றனர் என்றுவியப் புச் சுவைபட உரைத்தார். தசப்பிரமங்களைப் புத்திராக. அடைந்தார் என்பதைக் குறித்ததாம். காமாதுபவபோக ஸூசகமான முலையில்லாளாகியும், காமாதுபோகர் துய்த்தற் குரிய ஐம்பொறியுமுள்ள உத்தம அவயவவிசேட மில்லாத வனைக் கலந்து—வேதம் ஒவ்வொரு சுமங்கலையும் அடைய வேண்டி ஆசீர்வதித்த—பத்துமக்களையும் பயந்தனர்: இது வியப்பாகும் என்பதாம். வேதம் பத்து மக்கள் பெறும்படி வாழ்த்தியது "தசால்யாம் புத்ரா நாதேவிரி பதிம் ஏகாதசம் க்ருதி" (ஈஸாவஸூர்வாசூர்வாயெவிரிவ திரெகாஈஸூர்வாயெ) என்னும் வாக்யத்தாலறிந்தது; "பதின்மரம்மக்களைப் பெற்றுப் பதியைப் பதினோர மகவாகச் செய்க" என்பது இதன் பொருள்.

இவள், பிரமாவின் சக்தியாய் அவன் உள்ளத்தமர்ந்து அவன் மானஸபுத்ரர்களான பிரமர்பதின்மரை உண்

டாக்கியபடியால் இங்ஙனம் கூறினார். பிரமதேவனுடைய புத்தர்கள் பதின்மர் என்பதும், அவர் இவரிவர் என்பதும் ஸ்ரீமத் பாகவதம் 3-ஆம் ஸ்கந்தம் (12-22) “மரீசி, அத்ரி, அங்கிரஸ், புலஸ்த்யர், புலஹர், க்ரது, ப்ருகு, வலிஷ்டர், தக்ஷர், பத்தாமவராகிய நராதர்” என்பதனால் அறிக. இவ்ருள் ப்ருகு, மரீசி, அத்ரி, அங்கிரஸ், புலஸ்த்யர், புலஹர், க்ரது என்னும் இவர் ஸப்த ப்ரஹ்மாக்கள் என்று ஸ்ரீ பாகவதத்தில் (11-14-4) ஒரு தொகையாக வழங்கப்படுதலான எழுவர் மூவர் எனப் பிரித்துரைத்தார். பத்தினை மூன்றும் ஏழும்க எண்ணிக் கோடலும் பண்டை வழக்கேயாகும். “முடிப்போது மூன்றெழுள் றெண்ணினான்” (மூன்றாற் திருவந். 77) என்று பெரியார் பணித்தலா னறிக.

பிரமசக்தியாய்ப் பிரமணினிவி லமர்ந்து இப்பதின்மரையுந் தோற்றுவித்தலாற் பயந்தனள் என்றார். “விதியின் சிறுவர்” என்புழிப்போலச் சிறுவர் என்பது மக்களுக்காயிற்று.

உலகத்தை அபிவிர்த்தி செய்யவும், உயிர்கட்கு ஞானோதயன் செய்யவும், ஆசாரத்தை அதுஷ்டிப்பித்துத் திருத்தவும் இவரைப் பயந்தனள் என்று கருதிக் கூறினார். “மலர்மிசை முதல்வனு மற்றவ னிடைத்தோன்றி, யுலகிருளகற்றிய பதின்மரும்” எனப் பரிபாடலின் வருவது கொண்டு இதன் உண்மையுணர்க. ‘சிந்தாதேவி’ (சிலப்பதி காரம்) என்பதும் புலமாமகள் என்பதும் (சிந்தாமணி) இவள் பெயராதலால், பிரமன் நினைவிலமர்தல் அறிக. இப்பதின்மரும் பிரமன் நினைவிற்குன்றிபோர் என்பது “விதியின் மக்களும்” (பரிபாடல். ௩) என்புழி ‘ஆதிப்பிரமற்கு நினைவிற்குன்றிய பிரமர் பதின்மருள்’ எனப் பரிமேலழகர் உரைத்ததனை உணரலாம்.

இனி இராட்டுறமொழிதலான், ஸரஸ்வதியாகிய வித்யா ஸக்ஷி எழுவர் மூவர் சிறுவரைப் பயந்தனள் என்று

‘கொண்டு, மூன்றும் ஏழுமாய் அக்ஷரவொலிவடிவாய் தண்ணியவாய திருமந்திரம்தெழுத்துக்களையும் உலகுய்ய உதவினள் எனினும் நன்குபொருந்தும்.

அகார உகார மகாரமாகப் பிரிப்புண்பதுபற்றி ப்ரணவத்தை “த்ரயக்ஷரீ” ‘த்ரிவ்ருத்’ என வழங்குதலான் அஃது மூன்றாதல் தெள்ளிது. எஞ்சிய ‘நமோ நாராயணாய’ என்பது ஏழாதல் கண்டுகொள்க. அக்ஷரங்கள் தேவதைகளின் வடிவாதலும் உயர்த்தியும் நோக்கி உயர் திணையாற் கூறினார். “இசைத்தலுமுரிய வேறிடத்தான” (தொல்காப்பியம்) என்பது, இலக்கணம்.

இங்ஙனம் மறைத்துக் கூறியது, மறையிற் றலைசிறத்தல் பற்றியும் இதன் கௌரவம்பற்றியும் தூய்மைப்பற்றியும் தெய்வத்தன்மை பற்றியும் எனக் குறிக்கொள்க. இதன் அதுக்ரக விசேடம் ப்ரஹ்லாதாழ்வான் முதலியோரிடம் நன்கு காணலாம். அக்ஷரங்கள் தெய்வவடிவே என்பதும் அவ்வவ் வக்ஷரங்கட்கு அதிதெய்வம் இவையென்பதும் அக்ஷிராணங் கூறிற்று. தமிழிலும் பாட்டியலிற் காணலாம். மந்தர்காரினி ஸரஸ்வதி என்பதுபற்றி இவ்வாறு கூறப்பட்டது.

16. அவள் இவள் உவள் என அறிதல்—இவ்வாறு இருடிக்களையும் திருமந்தரத்தையும் உலகுய்யப் பயந்த அத்தகையள் ஸரஸ்வதியென இலக்குமியென ஒருபடியாகத் துணிதல் என்று. உவள்—உகாரார்த்தமா யுள்ளவள்: இலக்குமி என்பது திருமந்தார்த்தத்தால் ஸம்பரதாயஸ்தர்பலரும் நன்கறிவர். அவள் ஒழிந்த இவள் ஸரஸ்வதி என்பது தெள்ளிது. இது பிரமன் மகளாதலானும் நன்கறிந்ததாம். உபகாரஸம்ருதி செய்யவேண்டுதலின் அறிதல் இன்றியமையாதென்று கருதிக் கூறினார். பத்தெழுத்தினையும் உலகில் வெளியிட்ட இருடியார் இப்பதின்மர் எனக்

சுருதினாரே என ஊகிக்கவும் இடனுண்டு. இருடி, மந்தர்மம், தெய்வம் மூன்றும் ஸர்வதா உபாதேயமாகக் கடவன வென்பது நம் பெரியோர் திருவாக்காதலான், அவற்றையே இவரும் ஞாபிக்கின்றார் எனக் கொள்ளலுமாம்.

17. துவளறு காட்சிப் புலவரது கடனே- துவட்சியற்ற அறிவினாற் புலவரென்று பெயர்சிற்றதாரது கடப்பாடே யாம் எ-று.

புலவரது கடன் என்றது, மஹாபாரதத்தில் “வித்வத் ஸம்சஷணம்” என ஓர் பகுதியுண்டு-அதன்கண், வித்வான் அஷ்டாஷ்டா ஜபபராயணாக இருத்தல் கூறப்பட்டுள்ளது. அவ்வுண்மையை அச்சங்கப்புலவர்க்கு அறிவுறுத்து வாராய்ச் கடன் என்றாரைத்தருளினாரென்க. துவளல்-வாடு தல். துவளறு காட்சி - யதாவஸ்திதஞானம். அஃதாவது பொருளியல்புள்ளவா றுணரும் துண்ணறிவு. புலவர் என் புழிப் புலம் அறிவாதலிற் காட்சிப் புலவர் என்பதற்கு இவ் வாறு கூறப்பட்டது. அன்றியும் இச்சங்கப்புலவர் ஸரஸ்வதி அம்சமென்ப வாதலான் அவள் பயந்த இருடியரையும், இலக்குமியின் வடிவாகிய அவளே பயந்த திருமந்தரத்தையும், அது கூறும் வாசுதேவ தருவையுமல்லது தஞ்சம் வேறில்லையென்றும் உய்த்துணர வைத்தவாரும்.

“பரமாத்ம சக்தி பலபல படியாகக் கேட்கப்படுவது” என்பது வேதமாதலின், அவள் இலக்குமியாகவும் ஸரஸ்வதியாகவும் நூல்கள் கூறுமென் றுணர்க. நாமங்கையே, நானினு ணின்று மலரு ஞானச் சிலைகளுக்கெல்லாம் ஆவியும் ஆக் கையும் இறைவன் ருனே (திருவாய் 1, 9, 8) என்று ஞாபித்து, அவ்விறைவனையும் அவள் பரிசுரத்தையும் பாடுக என்று அருள்செய்தாள் எனக் சுருதி உபகாரஸம்ருதி பண்ணிய பெரியாரும் நம் ஆழ்வார்களினுண்டு.

“நாம்பெற்ற நன்மையு நாமங்கை நந்நெஞ்சத்

தோம்பி யிருந்தெம்மை யோ துவீத்து—வேம்பின்

பொருள்கீர்மை யாயினும் பொன்னாழி பாடென் றருணீர்மை தந்த வருள்”

(58)

எனப் பூதத்தார் அருளிச்செயலா னறிக. ஸரஸ்வதியே வேத மந்தரகாரினியென்று தக்கயாகப்பரணி உரையாசிரியர் உரைப்பர் (தாழிசை, 593). இவற்றாற் பயந்தவள் இவள் என அறிதல் கடனென்றார்.

இனி நாமங்கையும் அறிந்தோதற்கரிய பொலிவுடையன் இறைவனென்று பாடியருளிய பெரியாரு முண்டு. இதனை “நாமங்கை தானு நலம்புகழ வல்லனே, பூமங்கை கேள்வன் பொலிவு” (மூன்றாம் திருவந்தாதி, 57) என்பதனால் அறிய லாம். தான் நன்கறியாததொன்றை உலகிற்கோதவல்லவன் இவளில்லை யன்றே? ஆதலால் வித்யாலக்ஷியாகிய பூமங்கை தான் தன்னேன்வன்படி உணரவல்லன்; உவந்தான் நம்மினை தீர்த்து அவனை உணர்த்தவல்லன்*; ஆதலான் ‘உவனென அறிதல் கடன்’ என்றார். இவ்விருவரும் பரமாத்ம சக்தி மேதமாதலின் எங்ஙனம் அறியினும் பயனுண்டென்பது சுருத்து.

இனி எழுவர் மூவர் சிறுவரைப் பயந்தவள் எவள் அவள் பிரமற்கு மகனென மனையாட்டியென அறிதல் புலவர் கடன் என்றாரென்றலும் ஒன்று.

பராசத்தியியல்பு பலபடியாதல் பிறர்க்கு மொக்கும். இதனை “அவளத்தன மகனார் தில்லையான்” எனத் திருக்கோ வையினும் “அனகநாடற் கெம்மன்றை, மனைவி தாய் தங்கை மகன்” எனச் சிதம்பரச் செய்யுட்கோவையினும் கூறுதலா னுணர்க. ஸரஸ்வதி பரமாத்மசக்தி யென்பதும் அவள் பிரம னுக்குப் புத்திரியாயினாள் என்பதும் தொன்னூற் றுணிபு. இவ்வாறே மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் மோக்ஷதர்மத்தில் “பிரமாவின் புத்திரியாகிய என்னுடைய ஸரஸ்வதிதேவியா * “இலக்குமியே வித்யாருபினி” என்பது விஷ்ணு புராணம்.

னவன் தவறாதவன், சத்தியமுள்ளவன்” எனப் பகவான் அருளிச்சொய்தலானும் உண்மையறிக. இனி,

“சன்னன் கழலினை, நன்னு மனமுடையீர்
என்னுந் திருநாமம், திண்ண நாரணமே” (10, 5, 1)

என்னுந் திருவாய்மொழி எழுதிய திரு வட்டினைச் சங்கப் பலகையின்மேல் வைக்க அப்பலகை அத்திருவேட்டளவிற் சுருங்கிப்பிழை இதுவேடொக்கவிருக்க இடந்தாராது இதன் தெய்வநிறப்புணர்ந்தியது என்று குருபரம்பரையிற் கேட்கப்படுதலான், அதற்கிணைய, அப்புலவர் ஆராய்ந்து துணிய எழுதியருளிய இத்திருப்பாட்டும் அத்திருநாம மந்தரத்தையும் அதைப் பயந்த பராசத்தியையும் அதற்குரிய பரதெய்வத்தையும் தலைமைபாசக்கொண்ட தென்று உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

பரமகாருணிகரான நம்மாழ்வார் தாம் பெற்ற பேற எல்லாப் புலவர்க்குமாமாறு, ஸகல சாஸ்த்ரார் த்தங்களுக்கும் ஆடிநிழலி னாடங்கவைத்து மெய்ப்பொருள் தேற்றிய வித்தகத் தனிப்பாட்டு இஃதாகும். இங்ஙனம் வடநாற்பொருளையே யுடைய தமிழ்ப் பாட்டாதலின் இதனை “ஆரியத் தமிழ்” என்று கூடலழகர்புராணமுடையார் கூறினரென்க. வேதப்பொருளையுடைய தமிழை “வேதத் தமிழ்” என்பதுபோல இதனையும் கொள்வ.

“நயா டுவதோ கருடற் கெதிரே
யிரலிக் கெதிரின் மினியா டுவதோ
நாயா டுவதோ வுறுயிப் புலிமுன்
நரிகே சரிமுன் னடையா டுவதோ
பேயா டுவதோ வெழிலார் வசிமுன்
பெருமா னடிசேர் வகுளா பரணன்
ஓரா யிரமா மறையின் றமிழின்
ஒருசொற் பொருமோ வுலகிற் கலியே”

என்பது சங்கத்தார் இவ்வரிய பாசுரத்தை வியந்து ஆழ்வார் திவ்யபிரபந்தத்தைப் புகழ்ந்துபாடிய பாட்டாகும்.

நம்மாழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்.